

Dział VII.

ZMIANA NINIEJSZEGO REGULAMINU.

§ 109.

Zmiana lub uzupełnienie niniejszego regulaminu może nastąpić w trybie art. 78 § 2 u. s. p. Uchwala zgromadzenia ogólnego Sądu Najwyższego zapada na wniosek Ministra Sprawiedliwości, albo Pierwszego Prezesa Sądu Najwyższego, albo dziesięciu sędziów tegoż Sądu.

Dział VIII.

PRZEPISY PRZECHODNIE I KONCOWE.

§ 110.

Przepisy §§ 18, 19, 20, 21, 22, 24 i 25 niniejszego regulaminu oraz §§ 1 i 3 do 9 rozp. Ministra Sprawiedliwości z dnia 24 grudnia 1928 r. o trybie postępowania przy obsadzaniu wolnych stanowisk sędziowskich w sądach apelacyjnych, okręgowych i grodzkich (Dz. U. R. P. Nr. 104, poz. 935) mają odpowiednio zastosowanie do listy, przesyłanej Ministrowi Sprawiedliwości w myśl art. 283 § 2 zdanie trzecie u. s. p. W liście tej, obok nazwisk kandydatów, nie nadających się zdaniem zgromadzenia ogólnego na sędziów Sądu Najwyższego, umieszcza się w rubryce, wskazanej w § 25, wyrazy „nie nadaje się”.

§ 111.

W okresie, przewidzianym w art. 285 u. s. p., zgromadzenie ogólne Sądu Najwyższego, w wypadku, gdy liczba kandydatów, którzy się zgłosili wskutek obwieszczeń lub zostali przedstawieni przez członków zgromadzenia ogólnego, nie jest większa niż 25, może wciągnąć na listę roczną tych tylko kandydatów, którzy uznani zostali przez zgromadzenie ogólne za odpowiednich do objęcia stanowiska sędziego Sądu Najwyższego.

§ 112.

Do czasu wprowadzenia jednej izby cywilnej zgromadzenie ogólne oznacza izbę, do której należą sprawy wyborcze w myśl § 81.

§ 113.

W sprawach rozpoznawanych na podstawie ustawy postępowania karnego z 1873 r. oraz w sprawach dyscyplinarnych adwokackich z okręgów sądów apelacyjnych w Krakowie i we Lwowie i sądu okręgowego w Cieszynie można także co do czynności, poprzedzających posiedzenie sądowe, stosować dotychczasowy sposób postępowania.

§ 114.

W czasie do dnia 1 lipca 1934 r. w sprawach pochodzących z okręgów sądów apelacyjnych w Krakowie i we Lwowie i sądu okręgowego w Cieszynie,

a przedstawionych Sądowi Najwyższemu po dniu 31 grudnia 1928, zgromadzenie ogólne Sądu Najwyższego oznacza rodzaj spraw, których akta będą najpierw przesyłane do prokuratora celem przygotowania wniosku.

§ 115.

Sprawy, przed dniem 1 stycznia 1929 r. przekazane kompletowi całej izby lub zgromadzeniu ogólnemu, przekazuje się właściwej izbie celem rozpoznania w zwykłym składzie, stosownie do art. 39 i 40 u. s. p., o ile rozprawy przed kompletem całej izby lub zgromadzeniem ogólnym nie rozpoczęto przed 1 stycznia 1929 r. (art. 269 § 2 u. s. p.).

§ 116.

Do czasu wydania instrukcji w myśl § 107 należy odpowiednio stosować przepisy §§ 165 — 289 i §§ 295 — 342 regulaminu ogólnego wewnętrznego urzędowania sądów apelacyjnych, okręgowych i grodzkich z dnia 24 grudnia 1928 r. (Dz. U. R. P. Nr. 104, poz. 934).

428.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRÓW: SKARBU,
PRZEMYSŁU I HANDLU ORAZ ROLNICTWA

z dnia 5 czerwca 1929 r.

o ulgach celnych.

Na podstawie art. 7 p. b ustawy z dnia 31 lipca 1924 r. w przedmiocie uregulowania stosunków celnych (Dz. U. R. P. Nr. 80, poz. 777) zarządza się co następuje:

§ 1. Poniżej wyszczególnione towary opłacają cło ulgowe, którego wysokość w stosunku do cła normalnego (autonomicznego) wynosi odpowiedni procent, uwidoczniony w poniższej tabeli:

Poz tar. celnej	Nazwa towaru	Cło ulgowe w % cła normalnego
z 71 p. 5 b), c)	Elektrody z węgla, niewyrabiane w kraju, do wyrobu karbidu, azotniaku, żelazokrzemu (ferrosilicium) i ługu — za pozwoleniem Ministerstwa Skarbu	10
z 124 p. 2 a)	Ekstrakt quebrachowy, suchy, niesulfitowany	25
z 152 p. 6 a), b)	Dna wygięte żelazne, stalowe dla t. zw. kotłów krakowskich o średnicy 2700 mm. grubości ścianki 32 mm. i wyżej za pozwoleniem Ministerstwa Skarbu	20

W stosunkach z państwami, które będą podlegały postanowieniom rozporządzenia z dnia 25 stycznia 1928 r. w sprawie ceł maksymalnych (Dz. U. R.

P. Nr. 9, poz. 66) cło ulgowe, za pozwoleniem Ministerstwa Skarbu, będzie wynosiło uwidoczniony w powyższej tabeli odpowiedni procent cła maksymalnego.

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie 3 dnia po ogłoszeniu i obowiązuje do dnia 31 grudnia 1929 r. włącznie.

Jednocześnie uchyla się rozporządzenie z dnia 12 grudnia 1928 r. (Dz. U. R. P. Nr. 105, poz. 953).

Kierownik Ministerstwa Skarbu: *Ignacy Matuszewski*

Minister Przemysłu i Handlu: *E. Kwiatkowski*

Minister Rolnictwa: *K. Niezabytowski*

429.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SPRAW WOJSKOWYCH, MINISTRA SKARBU, MINISTRA PRACY I OPIEKI SPOŁECZNEJ, MINISTRA SPRAW ZAGRANICZNYCH I MINISTRA SPRAW WIEDLIWOŚCI

z dnia 6 lipca 1929 r.

w sprawie częściowej zmiany rozporządzeń wykonawczych do ustawy o zaopatrzeniu inwalidów wojennych i ich rodzin oraz o zaopatrzeniu rodzin po poległych i zmarłych lub zaginionych bez własnej winy, których śmierć, względnie zaginięcie, pozostaje w związku przyczynowym ze służbą wojskową.

Na podstawie art. 58 ustawy z dnia 18 marca 1921 r. o zaopatrzeniu inwalidów wojennych i ich rodzin oraz o zaopatrzeniu rodzin po poległych i zmarłych lub zaginionych bez własnej winy, których śmierć, względnie zaginięcie, pozostaje w związku przyczynowym ze służbą wojskową (Dz. U. R. P. Nr. 32, poz. 195), zmienionej ustawami — z dnia 4 sierpnia 1922 r. (Dz. U. R. P. Nr. 67, poz. 608), z dnia 12 lutego 1924 r. (Dz. U. R. P. Nr. 21, poz. 223), z dnia 3 marca 1925 r. (Dz. U. R. P. Nr. 30, poz. 209), rozporządzeniami Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 10 czerwca 1927 r. (Dz. U. R. P. Nr. 54, poz. 475) i z dnia 7 października 1927 r. (Dz. U. R. P. Nr. 89, poz. 798) oraz ustawą z dnia 7 marca 1929 r. (Dz. U. R. P. Nr. 23, poz. 229) zarządzamy co następuje:

§ 1. W rozporządzeniu wykonawczem Ministra Spraw Wojskowych, Ministra Skarbu i Ministra Pracy i Opieki Społecznej z dnia 10 stycznia 1923 r. do ustawy o zaopatrzeniu inwalidów wojennych i ich rodzin oraz o zaopatrzeniu rodzin po poległych i zmarłych lub zaginionych bez własnej winy, których śmierć, względnie zaginięcie, pozostaje w związku przyczynowym ze służbą wojskową (Dz. U. R. P. Nr. 20, poz. 132), w brzmieniu nadanem roz-

porządzeniem Ministra Spraw Wojskowych, Ministra Skarbu i Ministra Pracy i Opieki Społecznej z dnia 5 lipca 1926 r. (Dz. U. R. P. Nr. 68, poz. 403), rozporządzeniem Ministra Spraw Wojskowych, Ministra Skarbu i Ministra Pracy i Opieki Społecznej z dnia 22 czerwca 1928 r. (Dz. U. R. P. Nr. 72, poz. 654) oraz obwieszczeniem Ministra Spraw Wojskowych, Ministra Skarbu i Ministra Pracy i Opieki Społecznej z dnia 1 października 1928 r. (Dz. U. R. P. Nr. 89, poz. 785) — wprowadza się następujące zmiany, względnie uzupełnienia:

1. § 4 otrzymuje brzmienie:

„Podstawą do przyznania zaopatrzenia jest orzeczenie komisji wojskowo-lekarskiej przy powiatowej władzy administracji ogólnej, wydane na wniosek lekarza referatu spraw inwalidów wojennych właściwej powiatowej władzy administracji ogólnej, a określające procent utraty zdolności zarobkowej, spowodowanej kalectwem (chorobą), pozostającym w związku przyczynowym ze służbą wojskową.

Przy ustaleniu związku przyczynowego pomiędzy kalectwem (chorobą) a służbą wojskową, mogą być uwzględniane: świadectwa wojskowo-lekarskie, orzeczenia szpitali, zaświadczenia szpitali o przebywaniu w stanie chorych, zapiski szpitalne o przebiegu choroby i urzędowe zaświadczenia o dokonaniu badania (roentgenogramy, badanie krwi, płwociny, moczu i t. p.), urzędowe lub lekarskie zaświadczenia o dokonaniem zabiegu chirurgicznym lub opatrunkowym, książki i legitymacje inwalidzkie, książki i zaświadczenia protezowe, zaświadczenia o udzielonych urlopiach zdrowotnych i t. p.

W braku dokumentów, stwierdzających związek przyczynowy kalectwa (choroby) ze służbą wojskową, można brać pod uwagę zeznanie wiarogodnych osób, złożone przed sądem pod przysięgą, że były naocznymi świadkami faktu, który spowodował inwalidztwo, względnie zaświadczenia władz administracji ogólnej.

Przy ustalaniu związku przyczynowego między kalectwem (chorobą) a służbą wojskową odnośnie do osób wojskowych służby czynnej, obowiązują orzeczenia komisji rewizyjnych, działających na zasadzie wojskowych przepisów rewizyjnych.”

2. § 5 otrzymuje brzmienie:

„komisja wojskowo-lekarska składa się z przewodniczącego i dwóch lekarzy, wyznaczonych przez Ministra Spraw Wojskowych w porozumieniu z Ministrem Pracy i Opieki Społecznej.

Terytorjalny zakres działania, siedziby i sposób postępowania komisji wojskowo-lekarskich określą osobne przepisy, wydane przez Ministra Spraw Wojskowych w porozumieniu z Ministrem Pracy i Opieki Społecznej.”

3. Pierwsze zdanie 1 ust. § 21 otrzymuje brzmienie:

„O przyjęciu inwalidy do szpitala na koszt Państwa tudzież o jego odejściu zawiadamia zarząd szpitala (zakładu leczniczego) właściwą władzę skarbową i właściwą powiatową władzę administracji ogólnej, podając datę przyjęcia, ilość dni pobytu i datę odejścia ze szpitala (zakładu leczniczego).”